

[Korsgaard.]

tale sig om det, men det er dog, hvad der fremgaar af Forhandlingerne i Finansudvalget, en Fejltagelse. Jeg har ment, det kunde have offentlig Interesse at høre Ministeren udtale sig om Forholdet, og det er altsaa for saa vidt Grunden til, at Samraadet er blevet opretholdt.

De Ændringsforslag, der stilles her, er først Ændringsforslagene Nr. 138 og 139, hvorom der ikke er Enighed. Det drejer sig, om jeg saa maa sige, om Undervisning i Afholdslære. Det faktiske er naturligvis, at det Mindretal, der ikke er med til at stille Ændringsforslaget under Nr. 138, i og for sig kan tiltræde det, da det jo er en Besparelse, men at det er Ændringsforslag Nr. 139, som er det egentlige, idet man siger, at et Beløb, som ikke er anvendt til en Konsulent paa Grund af, at den paagældende Konsulent er udnævnt senere end forudsat, skal vi anvende, naturligvis nok til noget, der har Forbindelse med Afholdssagen, men i øvrigt til noget helt andet. Naar vi er imod det, skyldes det dog allermest, at der synes ikke at være nogen Rimelighed i at give en saadan Bevilling for et enkelt Aar. Konsekvensen maatte efter min Opfattelse være, at der skulde fortsættes, og saa bliver det et Problem helt for sig, opstaaet af den Tilfældighed, at Konsulenten er ansat senere end forudsat. Det synes mig dog egentlig talt at være helt urimeligt.

Med Hensyn til Anmærkningen under Kirkeministeriet, som findes under Nr. 187, kan der ikke være Tvivl om, at det Spørgsmaal, som her rejses, er et Spørgsmaal af ikke helt ringe Vigtighed. Der kan allerede rejses Tvivl om, hvorvidt det er helt forsvareligt, ja, jeg kunde fristes til at sige, helt lovligt at anvende Pengene som her foreslaaet. Hvad der yderligere i høj Grad maa interessere, er, om disse Penge ikke er Kirkens i en anden Forstand og retteligen skulde anvendes til andre Formaal end det, som de nu foreslaas anvendt til. Vi fra vor Side mener, at en Del af det, Pengene nu vil blive anvendt til, er Formaal, som ellers skal bestrides af de almindelige Statsudgifter. Det er da ogsaa det, der bevirker, at vi fra vor Side ikke kan tiltræde Anmærkningen, idet vi i hvert Fald ingenlunde vil kunne gaa videre end til, at Pengene maaske nok kunde laanes af denne Fond, men at de

i givet Fald maatte tilbagebetales af de almindelige Skatter. Ogsaa dette at give dem rentefrit mener vi egentlig er forkert. Hvor høj en Rente man paa den anden Side skulde sætte, kunde man jo altid tales ved om, men ved den Maade, man gør det hele paa, mener vi i Virkeligheden, man tager fra Kirken Midler, som man ikke burde tage.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 197 er der ogsaa divergerende Meninger. Det drejer sig om den Koloni, der er oprettet i Maaløv Kommune, og hvor der jo findes en Del Børn. Jeg mener, at dette Spørgsmaal er afgjort ved Finanslovens tredie Behandling, hvor en Ordning som den, der er Tale om her, blev vedtaget for det kommende Aar, og jeg mener ikke, der er nogen Grund til yderligere at gøre Bemærkninger herom.

Endelig er der saa et Forbehold fra Venstres Side med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 226. Her stiller jo Mindretallet positivt Ændringsforslag om, at Bevillingen udgaar. Nu nærer jeg nogen Tvivl om, hvorvidt dette Ændringsforslag skal forstaas saaledes, at man ikke mener, at de Kontrakter, der lovligt er indgaaet, ogsaa skal overholdes. Men det vil jo Ordføreren for Venstre paa det paagældende Omraade senere kunne klarlægge. Jeg mener ikke, der kan være Tvivl om, at selv om der har fundet en meget betydelig Overskridelse Sted, saa er det sket paa Lovens Grund, og til Opretholdelsen af Kontrakter, der er indgaaet paa lovlig Maade, maa naturligvis ogsaa Staten skaffe de fornødne Midler. Vi kan derfor ikke give dette Ændringsforslag vor Tilslutning.

Povlsen: Vedrørende Tilskuddet til Maaløv Kommune i Anledning af de i Kolonien „Maaløvgaard“ værende Børns Skolegang mener jeg ligesom den ærede foregaaende Taler, at dette Spørgsmaal i Virkeligheden er afgjort ved Bevilling paa Finansloven, og jeg maa absolut tilraade at stemme for det i saa Henseende stillede Ændringsforslag.

Hvad Det kongelige Teater angaar, mener jeg ogsaa, at denne Sag i Virkeligheden er afgjort. Det er jo saa givet som noget, at Staten maa sørge for at dække alle Statsinstitutioners Underskud, og der-